

Sönen Ateşlerin Tüten Dumanlarında Kokan

— redfer · 30 Kasım 2023

*
*
*

kar serpiliyor boylu boyunca
mecbursun insanı kül eden gama teslim olmaya
üzerine kar serpiliyor boylu boyunca
içine gamı gömmüşsün işte
besbelli
üşüyorsun

ruhta bir düğümdür dert dedikleri
gah sabırla çözülür
gah kirli bir kördüğümüne dönüşür
kalıcı sanırsın
oysa bir müdafaadır unutmamak

kişi yalnız unutmamak için direnirse hatırlar
acılar sık sık tozu alınan geniş kalkanlardır
tam da hiç dostun kalmadığını düşündüğün bir anda
işte zaman tam da o zaman

vakit akşama dönmüş
ortalık kara yansıyan turunç rengi
gece ve gündüzün olsa gerek bu renk
ne geceye ait
ne gündüze

kış sessizliğinin bel kuşağına düşen
ismi bilinmez kanat sesleri uçarken
soğuğa soyunmuş dallar üzerinden
son turnanın buzu çatlamıştır duymazsın
ilk türkü yollanırken hasrete

ilk fırça darbesini bile vuramadan tuvale
ve bir ressam göçüp gitmiştir
hiç kesişmeyen çizgileri çizmeden
ellerini yıkamadan...
yani siyah ve beyazdır
sönen ateşlerin tüten dumanlarında kokan
ve gridir zaman

tüm dertler silkinerek uyanır
can suyuna kavuşmuş sanki
neden başkaları gibi diye başlayan cümleler
sıralanır dil tespiline
gibi bıçağı hiç pas görmemiş ne tehlikeli bir kelimedir
köhne eşkıya kadar acımasız

ayet okumaya başlarsın
“insanlar bütün ümitlerini yitirdikten sonra
yağmuru indiren ve rahmetini yayan O’dur.
Gerçek dost ve koruyucu,
her türlü hamde layık olan O’dur.”

sesini dinlersin
bir daha okuyorsun, bir daha, bir daha, bir daha
çok defa...
gerçek dostum beni affet
bazen bazı şeyleri anlamaya gücüm yetmez
dersin

oysa adını anmak bile nasıl da yetiyor sana
anla yüreğine ateş basmalarından
ne kadar sıcaksın bir bilsen
bütün varlıklar
bütün ölümler
çimenlerin üstüne düşen yapraklar gibi
adımlarının sesi duyulmaz çok uzaklardan

güvercinler de iniyor yere
en çok da toprağın hikayesini merak edersin
eski bankın kenarına kurulup
içteki dertler de kurulur
tıpkı saat gibi öz sahibinin eliyle
bırakırsın bir kenara kırmayı kırılmayı
aynı efkarın eşliğinde çayını yudumlarsın

şadırvandaki su donmuş
zaman donmuş
dünyaya yetişmek telaşı devrilip düşer yere
ne yerlisi
ne yabancısın kendinin aslında
kar hızlanır
her kar tanesinde
bir bahar saklıdır

camdan izlersin etrafı
nefesin camı mühürler
rahmeti yayana sesini duyurmak için tam vakti
nefeslensen biraz dursan dinlensen
ellerinle yoklasan
tutsan sonra
en büyük acını
bulsan tek hamlede
otursan nefsin karşısına
sabahlara dek çarpsa kapıları yüzüne

aldırma sakın
yağmur indirecek dost yanan yüreğine

her derdin birde çaresi var
insanı dosta çağırır dertler
ayazlı gecelerde
üşüyorsun
ve hatta korkuyorsun
kar yağıyor
gerçek dostun rahmeti
her gönle anlayacağı lisanla tane tane anlatıyor
abası yamalı bir derviş gibi

fırlatıyorsun bulutlara küllenmiş hatıraları
belki ilk sabah heyecanın gibi
bir hoş geldin nidası kulaklarını çalıyor
söyleyeni bir bilsin
veya bilmesen de olur
kimden geldiğini
gözlerinden öperken
gecenin son saati

redfer